

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **MUDr. R. S. s. r. o., IČ ...**
sídlem X
zastoupen Mgr. Josefem Žďárským, advokátem
sídlem Panská 895/6, 110 01 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví, IČ 00024341**
sídlem Palackého náměstí 4, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. května 2019, č. j. MZDR 21335/2019-2/PRO,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 31. 7. 2019 podanou včas u Krajského soudu v Hradci Králové domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví České republiky (dále jen „správní orgán II. stupně“ nebo „žalovaný“) ze dne 27. 5. 2019, č. j. MZDR 21335/2019-2/PRO, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje

(dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 2. 2019, č. j. KUKHK-2291/ZD/2019-7. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z dvojího naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 117 odst. 1 písm. e) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zdravotních službách“), spočívajícího v nesplnění oznamovací povinnosti dle § 21 odst. 1 ve spojení s § 21 odst. 2 citovaného zákona. Za toto porušení zákona byla žalobci v souladu s § 117 odst. 4 písm. c) zákona o zdravotních službách uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Přestupků se měl žalobce dopustit tím, že a) ve lhůtě 15 dnů neohlásil změnu místa trvalého pobytu, ke kterému došlo dne 16. 1. 2017; b) ve lhůtě 15 dnů neohlásil zánik výkonu funkce jednatelky paní E. D., ke kterému došlo dne 15. 12. 2017. Obě změny byly žalobcem oznámeny správnímu orgánu I. stupně až dne 29. 10. 2018.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce se neztotožnil se závěry žalovaného, přičemž své námitky rozčlenil do dvou žalobních bodů.

1) Materiální stránka přestupku

4. Dle žalobce je ze znění zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) zřejmá nutnost rozlišování naplnění materiální a formální stránky přestupku, kdy ne každé jednání naplňující formální znaky přestupku vykazuje znaky společenské škodlivosti. Správní orgán je tak povinen materiální stránku v každém řízení o přestupku zkoumat. V případě, kdy skutek nedosahuje potřebného stupně škodlivosti, nedojde ke spáchání přestupku. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně však takovou úvahu neobsahovalo a tato úvaha nebyla zhojena ani žalovaným.
5. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004, k naplnění materiálního znaku dojde v případě zaviněného jednání, kterým byl porušen zájem společnosti. To dle žalobce znamená, že správní orgán je nucen posoudit smysl porušeného ustanovení zákona, společenský zájem a míru jeho ohrožení či porušení. Žalobce nepopírá porušení ustanovení § 21 odst. 1 a 2 zákona o zdravotních službách, nicméně je přesvědčen, že z důvodové zprávy i z díkce samotného ustanovení plyne, že primárně je chráněn zájem společnosti na tom, aby zdravotní služby vykonávaly pouze ty osoby, které podmínky pro udělení oprávnění splňují po celou dobu poskytování zdravotních služeb. K efektivní ochraně tohoto společenského zájmu je třeba včas oznamovat všechny změny, aby nemohlo docházet k poskytování zdravotních služeb osobami, které podmínky již nesplňují.
6. V případě žalobce se však jednalo o neoznámení ryze formálních změn (změna trvalého pobytu jednatele, zánik funkce jednoho ze čtyř jednatelů), dostupných ve veřejném rejstříku. K tezi žalovaného, že byl ohrožen výkon pravomoci správních orgánů, žalobce konstatuje, že takto formulovaný zájem je přinejlepším prostředkem k dosažení primárního zájmu daného ustanovení, a nikoliv již samotný celospolečenský zájem. I při přijetí závěru žalovaného je žalobce přesvědčen, že neporušil ani tento zájem, kdy žalovaný neuvedl, o jaké rušení výkonu pravomoci jde, jelikož ze zákona o zdravotních službách neplynou pravomoci, jejichž výkon by neuvedením těchto změn byl ohrožen, vyjma změny oprávnění k poskytování zdravotních služeb, která ovšem byla pouze

formálním aktem bez skutečných následků. Žalobce považuje za nemyslitelné, že by se neuvedením specifikovaných změn stalo jeho oprávnění nepřehledným, čímž by došlo k ohrožení výkonu pravomoci správních orgánů.

7. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29, „společenská nebezpečnost jednání, tedy materiální stránka přestupku, by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména: význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění.“ Dle žalobce je tedy správní orgán povinen postupovat v mezích správního uvážení. Jednání žalobce nemělo ve vztahu k právem chráněným zájmům žádné následky, přičemž takový následek ani nastat nemohl. Žalobce v momentě změn tyto bezodkladně oznámil Krajskému úřadu Pardubického kraje a pouhým administrativním nedopatřením opomněl učinit toto oznámení i vůči správnímu orgánu I. stupně. Žalobce po zjištění svého pochybení toto bezodkladně napravit.

2) Zahlazení odsouzení

8. Dle názoru žalobce došlo k pochybení žalovaného tím, že institut zahlazení odsouzení posuzoval z hlediska osoby fyzické a nikoliv právnické. Užití institutu zahlazení odsouzení v případě správního trestání dovozoval i sám žalovaný z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49. Sám žalovaný pak rovněž došel k závěru, že v posuzované věci má být postupováno v souladu se zákonem č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o trestní odpovědnosti právnických osob“). Dle žalobce je z § 27 citovaného zákona a z důvodové zprávy k tomuto ustanovení zřejmé, že zatímco v případě fyzických osob je podmínka vedení řádného života obligatorní pro následné zahlazení odsouzení, v případě právnických osob tato podmínka fakticky neexistuje a k zahlazení odsouzení dochází uplynutím zákonem stanovené doby. Tuto skutečnost žalovaný do jisté míry reflektoval.
9. I přes to ale žalovaný aplikoval podmínku vedení řádného života. Takový postup je nezákonný, jelikož o zahlazení odsouzení právnické osoby nerozhoduje žádná jiná podmínka než uplynutí stanovené doby. Vinným ze správního deliktu byl žalobce shledán rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 4. 7. 2015. Tříletá doba tak uplynula dne 4. 7. 2018. Rozhodoval-li správní orgán dne 21. 2. 2019, nemohl a neměl k dřívějšímu rozhodnutí přihlížet.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. K námitce nenaplnění materiální stránky přestupky žalovaný uvedl, že s touto se správní orgány obou stupňů vypořádaly ve svých rozhodnutích, jelikož byla předmětem jak podaného odporu, tak i odvolání. Nad rámec argumentace v napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, a zopakoval, že naplněním formálního znaku skutkové podstaty přestupku je ve většině případů naplněn i znak materiální. Okolností, která by mohla mít vliv na naplnění formální stránky přestupku, bude například velmi krátká doba, po kterou

neoznámení změn trvalo. V posuzované věci však byla změna místa trvalého pobytu oznámena po 21 měsících a zánik funkce jednatelky po téměř 10 měsících. Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 63/2015-29, závěry žalovaného nevyvrací. Tvzení, že šlo o pouhé administrativní pochybení pak žalobce nikterak neomlouvá, přičemž žalovaný poukazuje na skutečnost, že k pochybení došlo ve dvou jednotlivých případech. Dále žalovaný uvedl, že nerozporuje znění důvodové zprávy, nicméně má za to, že § 21 zákona o zdravotních službách chrání rovněž zájem na řádném výkonu veřejné správy související s agendou oprávnění k poskytování zdravotních služeb. Žalobcem citovaná pasáž obsahuje pouze příklady oznamovaných změn a nelze z ní dovozovat obecnější závěry. V případě připuštění, že poskytovatel nemusí oznamovat další změny, by mohl správní orgán v budoucnu jednat s osobou, která k tomu již nemusí být oprávněna. K námitce nedostatečného vypořádání se s naplněním materiální stránky správním orgánem I. stupně žalovaný uvádí, že správní řízení vedené tímto orgánem a řízení před správním orgánem II. stupně tvoří jeden celek. Není tak v rozporu s právními předpisy, když odvolací správní orgán v tomto bodě rozhodnutí doplnil.

11. Co do druhého žalobního bodu žalovaný konstatoval, že námitka zahlazeného odsouzení byla řádně vypořádána na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, přičemž shledal, že § 27 zákona o trestní odpovědnosti právnických osob je nutné vykládat tak, že na „odsouzenou“ právnickou osobu se hledí jako by nebyla odsouzena, pokud v době spáchání dalšího přestupku již uplynula od právní moci předchozího rozhodnutí o vině doba stanovená pro zánik odpovědnosti za přestupek. Výklad, že k předchozím přestupkům nelze přihlížet, pokud v době vydání rozhodnutí o dalším přestupku uplynula doba pro zánik odpovědnosti za ty předchozí, by byl v rozporu se zájmem na zajištění individuální prevence páchaní další přestupkové činnosti. Jelikož žalobce oba přestupky spáchal v rozmezí doby kratší tří let, bylo možné při stanovení výměry správního trestu k tomuto v minulosti spáchanému správnímu deliktu žalobce přihlídnout.

12. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Replika žalobce

13. K námitce nenaplnění materiální stránky přestupku žalovaný opětovně citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45. Dle žalobce však velmi krátká doba, uváděná v rozsudku jako okolnost mající vliv na naplnění materiální stránky, není taxativním výčtem, nýbrž pouhým příkladem a je tak absurdní, aby bylo neustále opakováno, že v posuzované věci nedošlo k naplnění této okolnosti. Za relevantní okolnosti, které prakticky vymýtily společenskou nebezpečnost jednání, považuje žalobce míru ohrožení normou chráněného zájmu, chování žalobce a způsob zjištění protiprávního jednání. Žalobce nikdy netvrdil, že by ohlašovací povinnost neměl, stejně tak by závěr o nenaplnění společenské škodlivosti nevedl k zániku této povinnosti poskytovatelů, jelikož je nutné individuální posuzování každého případu.

14. Závěry žalovaného ve vyjádření k žalobě dle názoru žalobce vypovídají i nepochopení recidivy v kontextu institutu zahlazení odsouzení. Oproti zákonu č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), který pro zahlazení vyžaduje „nepřetržité vedení řádného života“, zákon o trestní odpovědnosti právnických osob tento pojem nezná a zavádí institut „zánik účinků odsouzení“, kterému přičknul

značně odlišná pravidla. Zatímco dle § 106 trestního zákoníku se na pachatele hledí jako by nebyl odsouzen, vedl-li po výkonu nebo prominutí trestu anebo po promlčení jeho výkonu řádný život nepřetržitě po zákonem stanovenou dobu, zákon o trestní odpovědnosti právnických osob v § 27 stanoví, že se na odsouzenou právnickou osobu hledí, jako by nebyla odsouzena, jestliže od právní moci odsuzujícího rozsudku uplynula doba uvedená v § 24 citovaného zákona. Institut zahlazení odsouzení je pak dle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-9, třeba analogicky aplikovat ve prospěch obviněného i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení. Z tohoto rozhodnutí plyne, že třeba aplikovat primárně hmotněprávní základ, kdy ač odpadá povinnost, aby o zahlazení rozhodl soud, podmínka vedení řádného života zůstává. V případě právnických osob však takováto podmínka, potažmo i nepáchání trestných činů, není. Zákonodárce takovou povinnost nestanovil, ač k tomu měl jistě možnost. Výklad stanovující podmínku nespáchání trestného činu či přestupku pro zánik účinků odsouzení právnické osoby by znamenal narušení dělby moci. Závěrem žalobce podotýká, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu sice plyne, že správní orgány jsou oprávněny k minulosti spáchaným obdobným či dalším přestupkům při hodnocení osoby žalobce přihlížet, nicméně Nejvyšší správní soud explicitně uvádí, že tak lze činit při hodnocení osoby, nikoliv však při ukládání trestu. Je-li žalobci připisováno k tíži zahlazené odsouzení, je tak činěno protiprávně.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
16. Na základě výše uvedeného skutkového stavu (I. Vymezení věci) zaslal správní orgán příkaz ze dne 22. 1. 2019, proti kterému podal žalobce v zákonem stanovené lhůtě odpor. V návaznosti na zjištěný skutkový stav vydal správní orgán I. stupně dne 21. 2. 2019 rozhodnutí, č. j. KUKHK-2291/ZD/2019-7, kterým shledal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků dle § 117 odst. 1 písm. e) zákona o zdravotních službách. Proti tomuto se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 27. 5. 2019, č. j. MZDR 21335/2019-2/PRO, žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
17. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných námitek důvodnou.
 - 1) Materiální stránka přestupku
18. Žalobce předně namítal, že jeho jednáním nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku.
19. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 As 4/2013-26: *„K odpovědnosti za přestupek je tedy třeba porušit nebo ohrozit určitý zájem společnosti, přičemž toto porušení nebo ohrožení je materiálním znakem (tj. společenskou škodlivostí) přestupku (bez této společenské škodlivosti by se o přestupek ani nejednalo).“* V rozsudku ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon*

předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný.“ K naplnění materiální stránky přestupku pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, dodal: „Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“

20. Krajský soud se v posuzované věci ztotožnil s názorem žalovaného, přičemž konstatuje, že zřetelným záměrem zákonodárce byla snaha zabránit zmatečnému a nepřehlednému stavu, který by mohl nastat, pokud by změny údajů uvedených v § 19 zákona o zdravotních službách nebyly ohlášeny. Domněnka žalobce, že záměrem bylo pouhé zajištění, aby zdravotní služby poskytovaly pouze osoby, které splňují podmínky po celou dobu poskytování zdravotních služeb, je lichá v tom směru, že nejde o jediný chráněný zájem. Ze znění § 21 zákona o zdravotních službách je zřejmé, že míří na ohlášení všech změn uvedených v rozhodnutí o udělení oprávnění k poskytování zdravotních služeb. Výčet změn uvedených v důvodové zprávě tak nemůže být brán jako vodítko pro posouzení podstatnosti té které změny, nýbrž pouze jako výčet demonstrativní. Neoznámení změn by mohlo například vést až k situaci, kdy bude správní orgán jednat s osobou, která již není jednatelem společnosti a nemá tak žádného oprávnění za tuto společnost jednat. Takový stav by měl následky nejen pro výkon pravomoci správního orgánu, ale i pro samotnou právnickou osobu.
21. Krajský soud souhlasí s názorem žalobce uvedeným v jeho replice, že velmi krátká doba, po kterou porušení zákona trvalo, není jedinou okolností vylučující porušení zájmu společnosti, nicméně žalobce žádnou relevantní okolnost soudu nepředestřel, přičemž s otázkou důležitosti ohlášení všech změn, tedy i těch, které žalobce považuje za ryze formální, se krajský soud vypořádal výše. K samotné délce trvání porušení zákonem stanovené ohlašovací povinnosti krajský soud uvádí, že stav rozporný se zákonem trval 21, resp. 10, měsíců, tedy po dobu nikoliv zanedbatelnou. Žalobcem zmíněnou bezodkladnost oznámení je dle soudu třeba posuzovat ve vztahu k okamžiku naplnění skutkové podstaty, nikoli k momentu, kdy se přestupce o protiprávním stavu dozvěděl. Přihlédnout je třeba rovněž k tomu, že skutková podstata přestupku byla naplněna dvakrát. Nelze ani opomenout, že skutková podstata byla naplněna již ohrožením chráněného zájmu, skutečnost, že nevznikla škoda, tak byla podstatná pouze co do výměry uloženého trestu. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené má za prokázané, že v projednávané věci došlo nejen k naplnění formálních znaků přestupku, ale bylo rovněž dosaženo i společenské škodlivosti jednání.
22. K dílčí námitce žalobce, že úvaha o naplnění materiální stránky přestupku nebyla součástí rozhodnutí správního orgánu I. stupně a tuto vadu nenapravit ani správní orgán II. stupně, krajský soud konstatuje, že žalovaný se společenskou škodlivostí přezkoumávaných přestupků dostatečně a srozumitelně zabýval na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí.

2) Zahlazení odsouzení

23. V druhém z žalobních bodů žalobce namítá nezákonné přihlédnutí k již zahlazenému odsouzení jako k přítěžující okolnosti. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto k závažnosti přestupků, ke

způsobu jejich spáchání, k délce trvání přestupků, jejich následkům a k polehčujícím i přitěžujícím okolnostem. Jako polehčující okolnosti posoudil správní orgán I. stupně jednak skutečnost, že přestupkem nebyla způsobena škoda ani jiný škodlivý následek, jednak kroky žalobce, které vedly k odstranění závadného stavu. Jako přitěžující okolnost hodnotil správní orgán I. stupně především délku trvání protiprávního stavu, která dosáhla téměř 21, resp. 10, měsíců. Druhou přitěžující okolností bylo předchozí spáchání správního deliktu podle zákona o zdravotních službách, za který byl žalobce uznán vinným příkazem ze dne 24. 6. 2015, který nabyl právní moci dne 4. 7. 2015.

24. K samotnému zahlázení odsouzení krajský soud konstatuje, že analogická aplikace tohoto institutu trestního práva je přípustná i v případě správního trestání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016-45). § 27 zákona o trestní odpovědnosti právnických osob, ve znění účinném k okamžiku rozhodování žalovaného stanovil, že po uplynutí doby stanovené pro promlčení se na odsouzenou právnickou osobu hledí, jako by nebyla odsouzena. Promlčecí doba byla stanovena zákonem o zdravotních službách jako tříletá. V případě právnických osob pak nedochází k přerušení ani stavění promlčecí doby žádnými okolnostmi. Tato začíná plynout od právní moci rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán vinným ze správního deliktu, tedy od 4. 7. 2015 (srov. PÚRY, František. In ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní odpovědnost právnických osob. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, (§ 27) s. 542-543). Z uvedeného je zřejmé, že k zahlázení předchozího trestu žalobce došlo 4. 7. 2018. Při řešení otázky rozhodného okamžiku pro posouzení, kdy může být na zahlázené odsouzení hleděno jako na přitěžující okolnost, vycházel krajský soud z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2013, sp. zn. 8 Tdo 1311/2012, ve kterém uvedl: „*Jestliže v době rozhodování soudu o trestném činu krádeže podle § 205 tr. zákoníku je dřívější odsouzení pachatele, které je formálním znakem tohoto činu, již zahlázeno nebo o něm z jiného důvodu platí fikce neodsouzení, pak toto odsouzení nemůže naplnit zákonem požadovaný znak zpětnosti podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku, byť v době spáchání činu ještě zahlázeno nebylo, ani o něm neplatila fikce neodsouzení (k tomu přiměřeně č. 25/1999-I. Sb. rozh. tr.).* S ohledem na uvedené krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně, který vydal příkaz dne 22. 1. 2019, tedy v době, kdy předchozí potrestání žalobce bylo již zahlázeno, pochybil, pokud jako přitěžující okolnost hodnotil potrestání žalobce za správní delikt z roku 2015.
25. Byť si je krajský soud tohoto pochybení správních orgánů vědom, v kontextu celého rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který se v odůvodnění výši sankce dostatečně zabýval, toto nepovažuje za natolik závažné, aby přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, potažmo rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Při své úvaze krajský soud vycházel především ze skutečnosti, že správní orgán uložil pokutu ve výši 6 000 Kč, přičemž zákonná sazba opravňuje k udělení pokuty až ve výši 300 000 Kč. Je tak zřetelné, že pokuta, s ohledem na rozpětí sazby, byla uložena při své spodní hranici. Pominout nelze ani skutečnost, že nešlo o jedinou přitěžující okolnost, která byla správním orgánem při výměru sazby vzata v potaz. Z díkce prvostupňového rozhodnutí je patrné, že při úvaze o výši trestu byla pro správní orgán stěžejní skutečnost, že porušení zákonem žádaného stavu trvalo po poměrně dlouhou dobu (21 a 10 měsíců). Nelze opomenout ani to, že skutková podstata přestupku byla naplněna dvakrát. Při svém rozhodování správní orgán dostatečně zohlednil i ekonomickou situaci žalobce. Nadto krajský soud připomíná judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které může správní orgán vzít v potaz předchozí potrestání přestupce při hodnocení jeho osobnosti, byť je

toto již zahlazeno a není tak možné k němu přihlédnout jako k přítěžující okolnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016-45).

VI. Závěr a náklady řízení

26. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
27. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 30. listopadu 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu